

Arrest

nr. 95 708 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 mei 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 februari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 februari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 februari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 16 maart 2012.

1.3. Op 17 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 april 2012 ging de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over tot intrekking van deze beslissing. Op 8 mei 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en

de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, welke op 8 mei 2012 aangetekend werd verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 juli 1980 in Jumhouriya, Basra geboren. U zou een soenniet van Arabische origine zijn. U woonde sinds begin de jaren '90 in Mowafaqiya. U ging tot het derde middelbaar naar school. In de jaren '90 werkte u eerst als arbeider. Van 1996 tot 2000 werkte u als arbeider bij een christelijke winkelier die alcoholische dranken verkocht. Na de val van het oude regime kocht u een koelbox aan en verkocht u zelf alcoholische dranken. U deed dit zowel op straat als thuis. Sinds 2008 woonde u in de Tahrir wijk in Basra. In november 2011 kreeg u een viertal dreig telefoons en twee dreig sms'en. U werd ook telefonisch gecontacteerd via uw broer. De boodschap was steeds dezelfde: "We weten wat je doet en verkoopt". Daarna begon men u te beledigen en werd gezegd dat u gedood zou worden. Om problemen te vermijden heeft uw stamhoofd u toen verstoten uit de stam. In december 2011 werd uw hond gedood. In diezelfde maand werd uw huis ook beschoten. Op 2 januari 2012 kreeg u een dreigbrief waarin stond dat u omwille van uw werkzaamheden gestraft zou worden. De bedreigingen kwamen steeds van de organisatie Asaib Ahl Al Haq. Op 13 januari 2012 bent u uit Irak vertrokken. Op 1 februari 2012 kwam u in België aan en op 2 februari 2012 vroeg u hier asiel aan. Na uw aankomst in België hoorde u van uw familie dat u nog een tweede dreigbrief ontving, gelijkaardig aan degene die u reeds ontvangen had. Bovendien zouden personen van Asaib Ahl Al Haq naar u zijn komen vragen en zouden ze ook telefonisch contact hebben opgenomen met uw broer om meer te weten te komen over uw verblijfplaats.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 1/8/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 27/7/'09), foto's van uzelf en uw broer, aankoopbewijzen van alcohol, een usb stick met een filmpje van uw beschoten huis, twee dreigbrieven en een verzendbewijs. Verder legt u kopieën voor van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer.

B. Motivering

U slaagt er niet in elementen aan te dragen die het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan overtuigen dat u uw land hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er twijfels rijzen omtrent uw bewering als zou u alcoholverkoper zijn. Zo is uw kennis met betrekking tot de producten die u verkocht niet van die aard dat ze het CGVS er onomstotelijk kunnen van overtuigen dat u daadwerkelijk in deze branche werkzaam was. Zo verklaart u niet te weten waarvan uw lievelingsdrank, het door u verkochte Heineken bier gemaakt wordt en weet u niet in welke landen de door u verkochte whisky's geproduceerd worden.

elike vage verklaringen over de alcoholische producten die u verkocht, kunnen allerm minst overtuigen. De aankoopbewijzen van alcohol die u voorlegt kunnen deze vaststelling niet op voldoende overtuigende wijze weerleggen. U verklaart immers dat de persoon van wie u alcohol kocht geen naam wilde geven (CGVS p.8). Wanneer u er later mee wordt geconfronteerd dat u zijn naam wel degelijk kende, namelijk "S.(...)", verklaart u dat u enkel bedoelde dat hij zijn naam niet op de aankoopbewijzen wilde zetten (CGVS p.14). Uit de vertaling van deze aankoopbewijzen (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt echter dat deze naam wel degelijk op één van de aankoopbewijzen vermeld is. Documenten hebben slechts enige bewijswaarde wanneer deze ondersteund worden door coherente verklaringen, hetgeen hier allerm minst het geval is.

Daarnaast legt u weinig consistente verklaringen af wanneer het gaat over uw houding ten aanzien van uw problemen om dit werk te doen. U verklaart dat u na de eerste dreigementen gewoon alcohol bleef verkopen op straat. U voegt hieraan toe dat u de dreigementen die u ontving vóór de dreigbrief van januari 2012, niet serieus nam (CGVS p.7). Nochtans werd uw huis in december 2011 beschoten. Deze beschieting vond dus plaats voordat u deze brief ontving (CGVS p.13). Dat u deze beschieting niet serieus zou hebben genomen, is onbegrijpelijk. Verder verklaart u dat u niet wist dat alcohol verkopen gevaarlijk was (CGVS p.9). Bij doorvragen spreekt u evenwel van strenge maatregelen die zouden worden genomen tegen alcoholverkopers. U haalt immers aan dat wanneer een alcoholverkoper twee waarschuwingen krijgt en dan nog niet stopt, vermoord wordt (CGVS p.10). U legt in dit verband aldus duidelijk inconsistente verklaringen af. Het is voorts bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs tot uw vertrek gewoon doorging met alcohol verkopen van thuis uit (CGVS p.20), hoewel u precies het verkopen van alcohol aanhaalde als reden waarom men u viseerde. Bovendien hadden uw ouders u ook gevraagd te stoppen met de alcoholverkoop uit angst dat u iets zou overkomen (CGVS p.11). De

enige reden die u opgeeft om uw activiteiten verder te zetten, is dat u verder geld wilde blijven verdienen (CGVS p. 7-8). Dat u klaarblijkelijk het financiële laat doorwegen, ondermijnt in ernstige mate uw vrees voor vervolging. Immers als uw leven werkelijk in gevaar is omdat u illegaal alcohol verkoopt is het onbegrijpelijk dat u met deze activiteit niet eerder bent gestopt.

Ook in verband met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten kunnen enkele opmerkingen worden gemaakt. Hoewel u aan het begin van het gehoor bij het CGVS verklaart tijdens uw gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) alles in hoofdlijnen te hebben verteld (CGVS p.2), vertelt u pas bij het CGVS dat uw huis werd beschoten. Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd zegt u dat u geen details kon vertellen bij DVZ. Een beschieting kan echter bezwaarlijk als een detail worden beschouwd (CGVS p.17). Bovendien blijft u redelijk vaag wat betreft het precieze tijdstip van dit incident. U haalt immers aan dat de beschieting in december 2011 plaatsvond, maar u weet niet precies wanneer (CGVS p.13, 16). Nochtans kan worden verwacht dat u zulk een ingrijpende gebeurtenis precies in de tijd zou weten te situeren. Dit alles doet twifelen aan de waarachtigheid van dit incident. U blijft bovendien ook vaag en inconsistent wat betreft de telefonische bedreigingen die u ontving. In eerste instantie verklaart u dat dit vaak gebeurde maar dat u niet meer weet wanneer. Dan zegt u weer dat deze dreigtelefoontjes in november 2011 plaatsvonden. Wanneer nogmaals wordt gevraagd hoeveel keer u op dergelijke manier werd bedreigd antwoordt u eerst dat dit vaak gebeurde, dan een paar keer en uiteindelijk blijkt het om slechts vier telefoontjes te gaan (CGVS p.19). Dergelijke vage verklaringen kunnen het CGVS allerminst overtuigen.

Uw ouders, broers en zussen wonen momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Tahrir, Basra. Zelf hebben ze geen problemen meer ondervonden. U wijst er wel op dat leden van Asaib Ahl Al Haq zouden zijn langs geweest om u te zoeken. Ze zouden bovendien ook naar uw broer hebben gebeld. U hebt er echter geen idee van wanneer dit zich voordeed (CGVS p.4). Ook van de tweede dreigbrief, dewelke zou zijn gestuurd na uw aankomst in België weet u niet precies wanneer uw familie deze ontving (CGVS p.20). U legt wat dit betreft bovendien inconsistente verklaringen af. Zo verklaart u dat de tweede dreigbrief het laatste vervolgingsfeit uitmaakte. Nadien zou niemand nog iets hebben gehoord in verband met de leden van Asaib Ahl Al Haq. Niemand zou nog naar u zijn komen vragen na deze dreigbrief. U verklaart er zelfs bij dat ze zouden geweten hebben dat u het land had verlaten. U voegt hier echter onmiddellijk aan toe dat uw broer telefonisch gecontacteerd zou zijn met de boodschap dat ze wisten waar u verbleef. Dit laatste zou in januari 2012 zijn gebeurd (CGVS p.20). Nochtans verklaart u ervoor dat uw broer het laatst telefonisch werd gecontacteerd in november 2011 (CGVS p.19). Hoewel u verklaart dat de tweede dreigbrief dateert van februari 2012, weet u niet of deze is aangekomen voor of na het net vernoemde telefoontje aan uw broer. Wanneer uitdrukkelijk wordt gevraagd of dit telefoontje vóór de tweede dreigbrief plaatsvond, antwoordt u dat dit niet het geval was. Dit klopt echter niet met uw eerdere verklaring dat het telefoontje van januari en de dreigbrief van februari dateert (CGVS p.20). Op een ander moment verklaart u dan weer dat de tweede dreigbrief in januari werd ontvangen (CGVS p.5). Alsof uw verklaringen nog niet incoherent genoeg waren, voegt u er nog aan toe dat uw broer "eergisteren" (14 maart 2012) een laatste keer zou zijn opgebeld door de leden van Asaib Ahl Al Haq (CGVS p.20-21). Dergelijke inconsistente verklaringen tasten uw algehele geloofwaardigheid verder aan.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielaanvraag ongelooftwaardig geacht en kan u de hoedanigheid van vluchteling niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit de provincie Basra in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld.

UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en "Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-Seekers" van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Sporadisch werden er een aantal belangrijke aanslagen gepleegd zoals de aanslagen op sjiietische pelgrims in Kerbala en Najaf.

U komt uit de provincie Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Het aantal incidenten waarbij burgers het slachtoffer worden van geweld is laag in deze provincie. Basra blijkt één van de zuidelijke provincies te zijn waar het minst aantal veiligheidsincidenten voorkomen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Basra, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde documenten betreft, kan worden aangehaald dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier in eerste instantie immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 1/8/'07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 27/7/'09), foto's van uzelf en uw broer, een verzendbewijs en kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer. Deze kunnen enkel uw identiteit en herkomst bevestigen, dewelke hier niet ter discussie staan. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet eenduidig bent over de inhoud van hetgeen op de door u voorgelegde usb stick staat. Eerst verklaart u dat het gaat om foto's die u zou hebben genomen van uw huis na de beschieting. Er zou verder niets anders te zien zijn (CGVS p.13). Na de pauze verklaart u opeens dat het om een video-opname zou gaan. U verklaart dat het filmpje door uw broer werd opgenomen met een gewone camera. Nochtans blijkt duidelijk dat het filmpje is opgenomen met een gsm. Dit kon gezien worden in de schaduw. Wanneer u gevraagd wordt wie er op het filmpje te zien is, zegt u dat er geen personen te zien zijn, enkel de buitengevel van uw huis. Nadat u bevestigend antwoordt op de vraag of u het filmpje ooit zelf bekeek, wordt u er op gewezen dat u dan toch gezien moet hebben dat gedurende het volledige videofragment een persoon in beeld is. Hierop antwoordt u dat een vriend van uw broer de opname maakte en dat het uw broer is die steeds in beeld is. Uw verklaring als zou u de vraag voordien verkeerd hebben verstaan als "Zijn er nog andere personen in beeld naast uw broer?", kan niet overtuigen. Er werd immers letterlijk gevraagd wie er in beeld was, waarop u expliciet antwoordde "enkel de buitengevel" en "geen personen" (CGVS p.14-15). Deze incoherente verklaringen in verband met de inhoud van de usb stick, tast de bewijswaarde hiervan danig aan. Wat de dreigbrieven betreft, kan worden opgemerkt dat deze slechts enige bewijswaarde kunnen hebben indien ze ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen hier geenszins het geval is. Het is bovendien opmerkelijk dat andere documenten wel onmiddellijk werden verstuurd via de post, maar dat de dreigbrieven, nochtans erg belangrijke elementen in uw relaas, in eerste instantie per e-mail werden verstuurd en pas nadien met de post werden overgemaakt (CGVS p.13). U verklaart bovendien dat de tweede dreigbrief exact dezelfde zou zijn als de eerste, dat enkel de datum verschillend zou zijn (CGVS p.5, 18). Wanneer beide met elkaar worden vergeleken, kan zelfs zonder een vertaling van de brieven gezien worden dat er wel meer verschillen zijn dan enkel de datum.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, past verzoeker de verschillende elementen uit de definitie van het begrip 'vluchteling' toe op zijn eigen situatie, waarbij hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het gelijkheidsbeginsel, stelt verzoeker vooreerst dat de informatie die door het Commissariaat-generaal werd gebruikt teneinde te oordelen over de veiligheidssituatie in Basra geenszins recent kan genoemd worden aangezien deze dateert van 30 november 2011. Voorts voert verzoeker onder verwijzing naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde persberichten aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad (lees: Basra) niet in positieve zin is gewijzigd en de situatie er momenteel zelfs onstabiel is dan enkele maanden geleden.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Attempts to create tense situation in Basra, security commission*" van Aswat Al-Iraq van 17 april 2012, het artikel "*Violence Resurge in Iraq*" van Daily Outlook Afghanistan van 16 januari 2012, een document van Refworld van 2 januari 2012, mailverkeer met "Iraq Body count" en een bladzijde uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied.

2.4. Bij aangetekend schrijven van 7 september 2012 laat verzoeker weten nieuwe feiten te willen melden. Zijn broer werd vermoord op 2 juli 2012. Ten gevolge van deze tragische gebeurtenis voelt verzoeker zich naar eigen zeggen bevrijd om enkele feiten te vertellen die hij tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet durfde te vertellen. Verzoeker stelt van 2003 tot 2006 met de Amerikanen te hebben gewerkt, namelijk voor vier bedrijven. Hij is in 2006, na bedreigingen, gestopt met dit werk. Verzoeker stelt dat hij samen met zijn broer werkte in hetzelfde bedrijf. Op 25 juni 2010 werd hij neergestoken en kon zijn broer weglopen. Verzoeker stelt toen 10 dagen op de intensieve zorgen te hebben gelegen omwille van de messteken. Er werd ook een nier bij hem verwijderd. Hierdoor voelde hij zich minderwaardig en wilde hij er niet over spreken bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hij heeft het trouwens nog steeds moeilijk en ging op 27 augustus 2012 naar een psychiater. Na dit voorval zijn beiden gestopt met werken, vervolgt verzoeker. Toen werd door mensen van Al Sadr aan iedereen verteld dat verzoeker en zijn broer verraders zijn. Verzoekers broer is ondergedoken in 2010. Hij veranderde voortdurend van adres, doch blijkbaar bleven ze hem zoeken en vonden ze hem. Hij zou verraden zijn door een vriend, aldus nog verzoeker.

Ter staving van deze nieuwe elementen legt verzoeker volgende stavingstukken neer: een klacht van verzoeker bij de politie met betrekking tot de aanval door drie mannen waarbij hij en zijn broer gewond raakten d.d. 25 juni 2010 met vertaling in het Nederlands, een klacht van verzoekers broer bij de politie met betrekking tot de aanval door drie mannen d.d. 25 juni 2010 met vertaling in het Nederlands, een medisch rapport van verzoeker d.d. 1 juli 2010 met vertaling in het Nederlands, de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van verzoekers broer met vertaling in het Nederlands, de overlijdensakte van zijn broer d.d. 3 juli 2012 met vertaling in het Nederlands, een dreigbrief met vertaling in het Nederlands, attesten van het werk van verzoekers broer, foto's van verzoekers broer met Amerikaanse soldaten, foto's van verzoekers broer met leden van het Iraakse leger, foto's van verzoeker met zijn broer en verzendbewijzen.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) ernstige twijfels rijzen omtrent zijn bewering als zou hij alcoholverkoper zijn, daar zijn kennis met betrekking tot de producten die hij verkocht niet van die aard is dat ze het CGVS er onomstotelijk kan van overtuigen dat hij daadwerkelijk in deze branche werkzaam was en de aankoopbewijzen van alcohol die hij voorlegt deze vaststelling niet op voldoende overtuigende wijze kunnen weerleggen, zoals wordt toegelicht, (ii) hij weinig consistente verklaringen aflegt wanneer het gaat over zijn houding ten aanzien van zijn problemen om dit werk te doen, zoals omstandig wordt uiteengezet, (iii) hij pas bij het CGVS vertelde dat zijn huis werd beschoten, hij redelijk vaag blijft wat betreft het precieze tijdstip van dit incident en hij ook vaag en inconsistent blijft wat betreft de telefonische bedreigingen die hij ontving, (iv) hij vage en

inconsistente verklaringen aflegt over het tijdstip van het bezoek van leden van Asaib Ahl Al Haq, het telefoontje aan zijn broer en de tweede dreigbrief, (v) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers uit Basra, in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en verzoeker bovendien zelf geen elementen aanvoert die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen, zoals uitgebreid wordt toegelicht.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.8.1. Waar verzoeker stelt dat de asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, zoals blijkt uit wat volgt, kan de Raad slechts vaststellen dat hij er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

2.8.2. De Raad benadrukt dat van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij voor de

diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorts wijst de Raad erop dat een asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen en het feit dat verzoeker zich minderwaardig voelde en niet wilde spreken over het feit dat bij hem een nier werd verwijderd kan geen reden zijn om de asielinstanties essentiële informatie voor de beoordeling van zijn asielrelaas te onthouden. Dat verzoeker aldus pas nadat hij geconfronteerd werd met een negatieve beslissing en na reeds een beroep te hebben ingeleid tegen deze beslissing beslist om melding te maken van het feit dat hij op 25 juni 2010 zou zijn neergestoken, dat hij en zijn broer door Al Sadr als verraders zouden zijn bestempeld en dat zijn broer sinds 2010 ondergedoken zou hebben geleefd (en recent zou zijn vermoord), werpt een smet op zijn algehele geloofwaardigheid.

2.8.3. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker ook in de loop van de administratieve procedure zijn initiële verklaringen reeds aanvulde. Zoals correct wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, maakte verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkel ogenblik gewag van het feit dat zijn huis zou zijn beschoten en haalde hij dit incident voor het eerst aan tijdens zijn gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De uitleg in het verzoekschrift dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans niet kreeg om dit te vertellen en dat hem werd gezegd dat het voldoende was dat hij bewijzen had over zijn situatie en hij het niet uitgebreid moest vertellen – waarmee verzoeker niet verder komt dan het herhalen van zijn eerdere verklaringen dienaangaande – kan te dezen niet overtuigen. De Raad stelt vast dat aan verzoeker op algemene wijze werd gevraagd om kort een overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of risico. Verzoeker verklaarde op dit ogenblik slechts: *“Op 2/1/2012 kreeg ik een dreigbrief van de islamitische groepering Asaab Ahl Alhak. Daarvoor werd ik verschillende keren gewaarschuwd omdat ik alcohol verkocht op straat. Na de bedreiging besloot ik het land te verlaten. Ik had een hondje, ze hebben het ontvoerd en vermoord. Na het overlijden van mijn hondje besloot ik het land te verlaten.”* (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 3). Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg om zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element zoals de beschieting van zijn huis, spontaan zou vermelden zo deze feiten zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Dit klemt des te meer daar hij wél melding heeft gemaakt van de dood van zijn hondje. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt overigens dat het verslag van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verzoeker werd voorgelezen in het Arabisch en dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat hij niets meer aan zijn verhaal wenste toe te voegen, waarna hij het verslag zonder voorbehoud heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 15, vragenlijst CGVS, p. 3-4) en aldus te kennen heeft gegeven dat dit overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht zijn. Bovendien verklaarde hij bij aanvang van het gehoor op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken de hoofdlijnen heeft kunnen vertellen van de redenen waarom hij naar België is gekomen (administratief dossier, stuk 9, p. 1-2). Daar verzoeker aldus geen aanvaardbare verklaring geeft voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dermate belangrijk incident, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht dat deze omissie doet twifelen aan de waarachtigheid ervan, temeer verzoeker tevens vaag blijft wat betreft het precieze tijdstip van de beschieting.

Ook verzoekers houding ten aanzien van zijn beweerde problemen omwille van de verkoop van alcohol, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vrees. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in dit verband terecht als volgt: *“U verklaart dat u na de eerste dreigementen gewoon alcohol bleef verkopen op straat. U voegt hieraan toe dat u de dreigementen die u ontving vóór de dreigbrief van januari 2012, niet serieus nam (CGVS p.7). Nochtans werd uw huis in december 2011 beschoten. Deze beschieting vond dus plaats voordat u deze brief ontving (CGVS p.13). Dat u deze beschieting niet serieus zou hebben genomen, is onbegrijpelijk. Verder verklaart u dat u niet wist dat alcohol verkopen gevaarlijk was (CGVS p.9). Bij doorvragen spreekt u evenwel van strenge maatregelen die zouden worden genomen tegen alcoholverkopers. U haalt immers aan dat wanneer*

een alcoholverkoper twee waarschuwingen krijgt en dan nog niet stopt, vermoord wordt (CGVS p.10). U legt in dit verband aldus duidelijk inconsistente verklaringen af. Het is voorts bevreemdend te moeten vaststellen dat u zelfs tot uw vertrek gewoon doorging met alcohol verkopen van thuis uit (CGVS p.20), hoewel u precies het verkopen van alcohol aanhaalde als reden waarom men u viseerde. Bovendien hadden uw ouders u ook gevraagd te stoppen met de alcoholverkoop uit angst dat u iets zou overkomen (CGVS p.11). De enige reden die u opgeeft om uw activiteiten verder te zetten, is dat u verder geld wilde blijven verdienen (CGVS p. 7-8). Dat u klaarblijkelijk het financiële laat doorwegen, ondermijnt in ernstige mate uw vrees voor vervolging. Immers als uw leven werkelijk in gevaar is omdat u illegaal alcohol verkoopt is het onbegrijpelijk dat u met deze activiteit niet eerder bent gestopt.” Deze vaststellingen en overwegingen kunnen geenszins worden verklaard door het verweer in het verzoekschrift dat hij de beschieting van zijn huis wel degelijk serieus nam aangezien hij na de beschieting de beslissing nam om Irak te verlaten en dat hij inderdaad ondanks de bedreigingen alcohol bleef verkopen omdat hij geld nodig had om zijn vertrek uit Irak te bekostigen, overigens opnieuw slechts een herhaling van zijn eerder afgelegde en onaannemelijk bevonden verklaringen. Dit onderdeel van de motivering blijft derhalve staande en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voor het overige wordt in de bestreden beslissing correct vastgesteld dat verzoeker vaag en inconsistent blijft wat betreft de telefonische bedreigingen die hij ontving en dat hij tevens vage en inconsistente verklaringen aflegt over het tijdstip van het bezoek van leden van Asaib Ahl Al Haq, het telefoontje aan zijn broer en de tweede dreigbrief. Verzoeker betwist in voorliggend verzoekschrift deze vaagheden en inconsistenties niet, noch geeft hij hiervoor een plausibele verklaring. Immers, de stelling dat hij niet zoveel aandacht heeft geschonken aan de eerste dreig telefoons omdat hij dacht dat deze van voorbijgaande aard zouden zijn zodat het logisch is dat hij niet meer weet wanneer deze dreig telefoons plaatsvonden, wederom een herhaling van zijn eerdere verklaringen in dit verband, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen en doet andermaal afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging. De motivering dienaangaande van de bestreden beslissing blijft dan ook onverminderd overeind en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, kan niet het minste geloof worden gehecht aan het door verzoeker opgediste vluchtrelaas zoals hij dit voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uiteenzette.

2.8.4. Dat verzoeker überhaupt jarenlang als alcoholverkoper zou hebben gewerkt, wordt overigens tegengesproken door de nieuwe feiten zoals deze door verzoeker worden uiteengezet in hoger aangehaald schrijven van 7 september 2012. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers kennis met betrekking tot de producten die hij verkocht ondermaats is voor een persoon die beweert van 1996 tot 2000 te hebben gewerkt in een winkel die alcoholranken verkocht en sinds de val van het oude regime tot zijn vertrek uit Irak in 2012 zelf alcohol te hebben verkocht, beweert verzoeker immers thans dat hij van 2003 tot 2006 voor vier bedrijven heeft gewerkt die met de Amerikanen samenwerkten. Daarnaast stelt verzoeker samen met zijn broer in hetzelfde bedrijf te hebben gewerkt, zonder evenwel te preciseren om welk bedrijf en welke periode het gaat. In strijd hiermee verklaarde hij tijdens het gehoor dat hij geen andere keuze had dan alcohol te verkopen omdat hij zijn studie niet kon afmaken, in Irak weinig werkgelegenheid is en de verkoop van dranken een goed inkomen opleverde (administratief dossier, stuk 9, p. 8).

De Raad stelt vast dat verzoeker ook in de uiteenzetting van zijn nieuwe versie van de feiten vaag en onduidelijk is. Desalniettemin ontwaart de Raad in deze korte uiteenzetting voldoende elementen om te besluiten dat ook deze feiten volstrekt ongeloofwaardig zijn.

Vooreerst geeft verzoeker geen toelichting bij de reden van de aanval op hem en zijn broer op 25 juni 2010. Zo hij deze aanval zou linken aan zijn beweerde werk voor de Amerikanen van 2003 tot 2006, kan niet worden ingezien waarom hij om deze reden pas in 2010 zou zijn belaagd, temeer verzoeker verklaart dat hij in 2006 gestopt is met dit werk na bedreigingen en hij aldus tegemoet is gekomen aan de eisen van zijn belagers. In zoverre de aanval te maken zou hebben met de job die verzoeker en zijn broer op dat ogenblik uitoefenden, herhaalt de Raad dat verzoeker nalaat te concretiseren voor welk bedrijf hij werkte en welke functie hij daar uitoefende. Verzoeker kan het niet aan de Raad overlaten te gissen naar de beweegredenen van zijn belagers.

Voorts is het de Raad niet duidelijk waarom verzoeker na dit voorval en nadat hij en zijn broer door Al Sadr als verraders werden bestempeld, niet net zoals zijn broer is ondergedoken. De Raad begrijpt uit verzoekers uiteenzetting dat hij en zijn broer om dezelfde reden door dezelfde groepering gevisieerd

werden. Dat verzoekers broer het nodig achtte om onder te duiken en steeds van adres te veranderen terwijl verzoeker blijkbaar gaan veiligheidsmaatregelen nam en pas anderhalf jaar later, begin 2012, Irak verliet, zet de geloofwaardigheid van deze feiten volledig op de helling. Dat verzoekers broer Ay. sinds 2010 ondergedoken leefde, valt overigens niet te rijmen met verzoekers verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar hij onder meer verklaarde dat hij tijdens contacten met het thuisfront vooral praatte met zijn vader en zijn broer Ay., dat zijn broer Ay. hem via Fedex documenten heeft opgestuurd en dat het ook zijn broer Ay. was die het filmpje heeft opgenomen van de gevel van verzoekers huis na de beschieting (administratief dossier, stuk 9, p. 4 en p. 13-14).

Het voorgaande laat niet toe enig geloof te hechten aan de door verzoeker bijgebrachte 'nieuwe feiten'.

2.9. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in voorliggend verzoekschrift niet het minste verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten. De motivering waar wordt geoordeeld als volgt: *"(...) De aankoopbewijzen van alcohol die u voorlegt kunnen deze vaststelling niet op voldoende overtuigende wijze weerleggen. U verklaart immers dat de persoon van wie u alcohol kocht geen naam wilde geven (CGVS p.8). Wanneer u er later mee wordt geconfronteerd dat u zijn naam wel degelijk kende, namelijk "S.(...)", verklaart u dat u enkel bedoelde dat hij zijn naam niet op de aankoopbewijzen wilde zetten (CGVS p.14). Uit de vertaling van deze aankoopbewijzen (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt echter dat deze naam wel degelijk op één van de aankoopbewijzen vermeld is. Documenten hebben slechts enige bewijswaarde wanneer deze ondersteund worden door coherente verklaringen, hetgeen hier allerm minst het geval is. (...) Wat de door u neergelegde documenten betreft, kan worden aangehaald dat deze bovenstaande appreciatie niet kunnen wijzigen. Het betreft hier in eerste instantie immers slechts uw originele identiteitskaart (dd. 1/8/07), uw nationaliteitsbewijs (dd. 27/7/09), foto's van uzelf en uw broer, een verzendbewijs en kopieën van de identiteitskaart en het nationaliteitsbewijs van uw broer. Deze kunnen enkel uw identiteit en herkomst bevestigen, dewelke hier niet ter discussie staan. Verder dient te worden opgemerkt dat u niet eenduidig bent over de inhoud van hetgeen op de door u voorgelegde usb stick staat. Eerst verklaart u dat het gaat om foto's die u zou hebben genomen van uw huis na de beschieting. Er zou verder niets anders te zien zijn (CGVS p.13). Na de pauze verklaart u opeens dat het om een video-opname zou gaan. U verklaart dat het filmpje door uw broer werd opgenomen met een gewone camera. Nochtans blijkt duidelijk dat het filmpje is opgenomen met een gsm. Dit kon gezien worden in de schaduw. Wanneer u gevraagd wordt wie er op het filmpje te zien is, zegt u dat er geen personen te zien zijn, enkel de buitengevel van uw huis. Nadat u bevestigend antwoordt op de vraag of u het filmpje ooit zelf bekeek, wordt u er op gewezen dat u dan toch gezien moet hebben dat gedurende het volledige videofragment een persoon in beeld is. Hierop antwoordt u dat een vriend van uw broer de opname maakte en dat het uw broer is die steeds in beeld is. Uw verklaring als zou u de vraag voordien verkeerd hebben verstaan als "Zijn er nog andere personen in beeld naast uw broer?", kan niet overtuigen. Er werd immers letterlijk gevraagd wie er in beeld was, waarop u expliciet antwoordde "enkel de buitengevel" en "geen personen" (CGVS p.14-15). Deze incoherente verklaringen in verband met de inhoud van de usb stick, tast de bewijswaarde hiervan danig aan. Wat de dreigbrieven betreft, kan worden opgemerkt dat deze slechts enige bewijswaarde kunnen hebben indien ze ondersteund worden door geloofwaardige en coherente verklaringen, hetgeen hier geenszins het geval is. Het is bovendien opmerkelijk dat andere documenten wel onmiddellijk werden verstuurd via de post, maar dat de dreigbrieven, nochtans erg belangrijke elementen in uw relaas, in eerste instantie per e-mail werden verstuurd en pas nadien met de post werden overgemaakt (CGVS p.13). U verklaart bovendien dat de tweede dreigbrief exact dezelfde zou zijn als de eerste, dat enkel de datum verschillend zou zijn (CGVS p.5, 18). Wanneer beide met elkaar worden vergeleken, kan zelfs zonder een vertaling van de brieven gezien worden dat er wel meer verschillen zijn dan enkel de datum." blijft derhalve onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.*

Wat betreft de klachten bij de politie, gevoegd bij verzoekers schrijven van 7 september 2012, stelt de Raad vast dat uit de vertaling van deze documenten blijkt dat het gaat om een klacht ingediend door verzoekers broer Ay. en het overmaken van deze klacht aan de onderzoeksrechter van Albassra, terwijl verzoeker voorhoudt dat het een klacht van hem en een klacht van zijn broer betreft. De Raad dient dan ook te concluderen dat verzoeker geen kennis heeft van de stukken die hij ter staving van zijn asielaanvraag bijbrengt, vaststelling welke andermaal zijn algehele geloofwaardigheid op de helling zet.

Het medisch attest vormt op zich geen bewijs dat verzoekers verwonding het resultaat is van de vermeende vervolgingsfeiten in zijn land van herkomst.

De overlijdensakte van verzoekers broer kan evenmin beschouwd worden als sluitend bewijs van de door verzoeker aangehaalde problemen. Op basis van deze overlijdensakte – zo deze al authentiek zou zijn – kan immers niet worden nagegaan of dit overlijden inderdaad kadert in de door verzoeker uiteengezette feiten.

De dreigbrief vermeldt geen datum noch een stempel en is evenmin ondertekend zodat eender wie een dergelijk document kan hebben opgesteld. Daarenboven zou de dreigbrief afkomstig zijn van de groepering 'Alqisas Alaadel macht', terwijl verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen telkens heeft volgehouden enkel door de organisatie 'Asaib Ahl Al Haq' bedreigd te zijn geweest.

De attesten in verband met het werk van verzoekers broer en de foto's waarop verzoekers broer te zien is met Amerikaanse soldaten en leden van het Iraakse leger, tonen slechts diens beroepswerkzaamheden, welke op zich niet worden betwist, doch vormen geen bewijs van verzoekers bewering als zou zijn broer omwille van zijn professionele activiteiten zijn vermoord en hij bedreigd. Voorts acht de Raad het erg bevreemdend dat verzoeker, die beweert van 2003 tot 2006 met de Amerikanen te hebben gewerkt, namelijk voor vier bedrijven, en die stelt dat hij en zijn broer samen in hetzelfde bedrijf werkten, er wel in slaagt documenten en foto's met betrekking tot het werk van zijn broer neer te leggen doch, in tegenstelling tot wat wordt gesteld in het schrijven van 7 september 2012, geen enkel stuk bijbrengt dat betrekking heeft op zijn eigen beroepswerkzaamheden. De enige documenten die verzoeker verder bijbrengt die op hemzelf betrekking hebben zijn foto's van hem en zijn broer, waaruit bezwaarlijk enige vrees voor vervolging kan worden afgeleid.

De verzendbewijzen zijn niet dienstig voor de beoordeling van de door verzoeker uiteengezette asielmotieven.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen.

2.10. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.11.1. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielaas, herhaalt de Raad dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet langer baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "*De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak*" van 30 november 2011), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers uit Basra in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit Basra geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar de stukken gevoegd aan het verzoekschrift, stelt dat het aantal dodelijke burgerslachtoffers in Irak tijdens het jaar 2011 is gestegen, wijst de Raad erop dat in hoger genoemde SRB een onderzoek werd gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 25 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "(...) De daling van het aantal burgerslachtoffer, een trend die zich al heel duidelijk aftekende sinds mei 2008 bleef doorgaan in 2009 en 2010. In 2011 stagneert de situatie, en zal het aantal burgerslachtoffers over gans Irak eind 2011 ongeveer even hoog liggen als in 2010 als de situatie zo blijft zoals ze nu is. Waar het aantal burgerslachtoffers volgens Iraq Body Count (IBC) in 2010 gemiddeld op 337 burgerslachtoffers per maand lag, is dit in 2011 (cijfers t.e.m. september) gemiddeld 339 per maand. Het is belangrijk om te weten dat IBC in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. Gezien politieagenten een groep vormen waaronder regelmatig slachtoffers vallen kan dit cijfer een vertekend beeld geven. In het Zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Als er aanslagen gepleegd worden dan is het aantal burgerslachtoffers laag. Milities blijven in het Zuiden kleinschalige aanslagen organiseren, maar deze aanslagen zijn hoofdzakelijk gericht tegen de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en in mindere mate tegen de Iraakse veiligheidsdiensten. Deze kleinschalige aanslagen kwamen de voorbije maanden regelmatig voor, in het licht van de onderhandelingen over het al dan niet verlengen van de Amerikaanse aanwezigheid na 2011. Deze milities zijn radicaal gekant tegen een verlenging van de Amerikaanse aanwezigheid en laten op die manier hun ongenoegen blijken. De meest in het oog springende aanslagen waarbij nog af en toe in één klap een groot aantal burgerslachtoffers vallen in Zuid-Irak zijn de aanslagen op pelgrims rond de sjiiitische heiligdommen. (...) Het geweld in Irak neemt nog steeds heel wat verschillende vormen aan, maar in Zuid-Irak zijn er een aantal vormen van geweld die specifiek in het oog springen. Uit de rapportering van de incidenten in 2011 blijkt dat milities vooral gebruik maken van doelgericht geweld: IED's en beschietingen waarbij meestal weinig slachtoffers vallen, terwijl het aantal dodelijke slachtoffers overwegend veroorzaakt wordt door bomaanslagen van diverse aard (vooral zelfmoordaanslagen en autobommen gericht tegen sjiiitische pelgrims en politie). Zoals in alle provincies vonden er in de Zuidelijke provincies demonstraties plaats, maar meestal gingen die slechts met weinig incidenten gepaard. In 2010 werd het Zuiden voor het eerst sinds lang opgeschrikt door een paar High Profile Attacks. Daarnaast komen in mindere mate ook mortier- en raketaanvallen voor. Dit type geweld doet zich sporadisch voor in Basra, meer bepaald op de Internationale luchthaven. De slachtoffers van geweld in Zuid-Irak bestaan vooral uit de resterende Amerikaanse aanwezigheid, zowel ondersteunende troepen als personen die deel uitmaken van de Provincial Reconstruction Teams en personen die werkzaam zijn bij de Iraakse veiligheidsdiensten. In mindere mate worden politici gevisieerd." (p. 25-26).

Specifiek met betrekking tot Basra leest de Raad: "Basra wist de voorbije twee jaar grotendeels te ontsnappen aan het geweld en er werden nauwelijks nog grote aanslagen gepleegd in Basra. Even vreesde men dat het vertrek van de Amerikaanse troepen uit Basra-stad, in juni 2009, zou leiden tot een achteruitgang van de veiligheidstoestand, maar dat bleek loos alarm. Daarnaast steeg de spanning eveneens in Basra, in de verkiezingsperiode van maart 2010. (...) de verkiezingen in Basra verliepen echter relatief rustig. De stabiele veiligheidssituatie werd voor het eerst sinds midden 2008 onderbroken door een grote aanslag op 10 mei 2010. Die dag werden diverse aanslagen gepleegd over het hele land, waarbij deze keer ook Zuid-Irak werd getroffen. In Basra werden daarbij verschillende autobommen tot ontploffing gebracht op diverse markten. (...) Nu de politieke impasse blijft voortduren en het vertrek van alle Amerikaanse strijdtroepen uit Irak een feit is, is er sinds kort, met name sinds juli 2010, sprake van een achteruitgang van de veiligheidssituatie in Basra. Daarbij wordt vooral de buitenlandse aanwezigheid in het land gevisieerd. Sinds de deadline van de terugtrekking dichterbij kwam werden er meer aanslagen gepleegd op buitenlandse investeerders en op Basra International Airport. Volgens verschillende bronnen zijn het Iraakse leger en de verschillende politiediensten in Basra voldoende krachtadig om een terugkeer van de milities tegen te gaan en de algemene veiligheidssituatie onder controle te houden, gezien de veiligheidsdiensten in Basra in de praktijk al sinds 2008 grotendeels onafhankelijk werkten. (...) De verslechterde veiligheidssituatie in Basra van de voorbije maanden zou dus niet te wijten zijn aan de onkunde van de veiligheidsdiensten sinds het vertrek van de Amerikaanse troepen, maar wel aan de licht verhoogde activiteit van de opstandelingen in het Noorden van Basra-stad, op de belangrijke weg autoweg die Basra International verbindt met de andere provincies, en de weg tussen de olievelden Rumailah en Zubayr. Begin augustus vond er opnieuw een driedubbele aanslag plaats op een markt, waarbij 43 burgerdoden vielen (...) Op 25 augustus werd de stad Basra, in een golf van aanslagen over het hele land, opnieuw getroffen. Dit keer was een politiekantoor het doelwit, gelegen temidden van een drukke marktplaats. Eind augustus claimde de gewapende organisatie "Islamic State of Iraq" de verantwoordelijkheid voor 8 aanslagen op

politiekantoren over het hele land, oa. ook een aanslag in Basra. Niettemin wijze een aantal zaken er op dat het geweld in Basra veel minder het dagelijkse leven beheerst van de burgers dan in andere delen van Irak en er zijn tekenen van economisch herstel: mensen zijn niet meer bang om buiten te komen, ook 's avonds niet. (...) Onlangs riep het hoofd van de Provincieraad van Basra alle expats en immigranten van alle nationaliteiten en religies op om terug te keren naar Basra, gezien de verbeterde veiligheidssituatie en de nood aan krachten om de provincie her op te bouwen. (...) Basra is ook in 2011 qua veiligheidssituatie relatief stabiel, maar veiligheidsincidenten vinden er nog plaats: Vooral de Internationale luchthaven van Basra was sporadisch het doelwit van raket –en mortiervuur. (...) De relatieve kalmte in Basra zorgt er voor dat heel at IDP's naar Basra zijn teruggekeerd, maar voor zwakkere groepen, zoals Christenen in Basra en IDP's is het heel moeilijk om aan een job te geraken.” (p. 21-24).

Uit de als bijlage aan de verweernota van 19 juni 2012 gevoegde updates van de veiligheidssituatie (Cedoca-antwoorddocumenten Chronologie Irak 2012/1 van 26 januari 2012, Chronologie Irak 2012/2 van 9 februari 2012, Chronologie Irak 2012/3 van 19 maart 2012 en Chronologie Irak 2012/4 van 19 april 2012) blijkt dat de vaststellingen en conclusies van de SRB van 30 november 2011 nog steeds gehandhaafd blijven. Uit deze updates blijkt immers dat de vermelde incidenten veelal doelgericht zijn – tegen bepaalde beroepsgroepen en minderheden – en geen uiting zijn van willekeurig geweld. Daarenboven blijkt dat het merendeel van de incidenten betrekking hadden op Centraal-Irak en dat daarin specifiek wordt vermeld dat “de situatie in het Zuiden (...) rustig bleef. Enkel op 23 februari 2012 vonden er tijdens de golf van aanslagen over het hele land ook enkele aanslagen plaats in Hilla. Voor de rest vonden er geen grootschalige aanslagen plaats in die periode.” (p. 4 update) In de laatste update (april 2012) (p. 5) wordt gesteld dat de situatie in het Zuiden rustig bleef en gedurende de derde week van maart een demonstratie plaatsvond tegen de hoge werkloosheid en het gebrek aan positieve ontwikkelingen in de regio die nochtans sterke economische pluspunten heeft. Daarbij wordt vermeld dat er een aantal explosies plaatsvonden in Basra-stad maar er geen slachtoffers vielen en de veiligheidsmaatregelen werden verhoogd.

De Raad benadrukt dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, waartoe gelet op hoger aangehaalde informatie in hoofde van verzoeker niet kan worden besloten. Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, het citeren van de informatie gevoegd aan het administratief dossier in zoverre deze betrekking heeft op de situatie in Bagdad is niet dienstig om de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in Basra te betwisten. Ook de door verzoeker als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde internetartikels betreffen overwegend doelgericht geweld en kunnen niet tot de conclusie leiden dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Basra een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Daar verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Basra gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.11.2. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert dat nu het moment zou zijn om geen subsidiaire bescherming meer te bieden aangezien er een stagnatie is van het geweld en van het aantal burgerslachtoffers, terwijl het gevaar even groot is als vorig jaar en dit verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, § 3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen. Verzoeker brengt overigens geen concrete gegevens bij die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hijzelf op een andere wijze werden behandeld.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS